

AMERICAN

DRY GOODS

&

GROCERIES

OUTLAWS
& LEGENDS

CURATED &
MUSIC BY
JW ROY

INHOUD

AANLEIDING // JW Roy	8
TOWNES VAN ZANDT // Bert van de Kamp	10
BUILDING A DREAM // Femke Hoogland	20
TIM KNOL // Karin Stroo	26
BEKENTENIS // Frédérique Spigt	36
JOHN HIATT // Leon Verdonschot	38
JOHNNY, LAURA, BOB & DAVID // Freek de Jonge	44
ROADTRIP // Femke Hoogland & JW Roy	54
OMDAT HIJ MOET // Leon Verdonschot	70
HANK III // Peter Kwint	76
PLATENZAKEN // Mart Smeets & Johan Derksen	82
DOLLY PARTON // John Schoorl	92
LOVE HURTS // Sander Donkers	100
GUY CLARK // Geert Henderickx	104
BUILT TO LAST // Cok van Vuuren	116
DALE WATSON // Nico Dijkshoorn	126
AUSTIN, TX // Jan Donkers	132
JW ROY // Bert Wagendorp	138
ALBUMINFO	146
CD DRY GOODS & GROCERIES	

AANLEIDING

Tekst: JW Roy • Fotografie: Femke Hoogland

Wat voor u ligt begon bij een foto. Deze kreeg ik vier jaar geleden van journalist Geert Henderickx.

Een foto van een winkel uit circa 1900 in Amerika met mijn naam erop. Als slagerszoon en songwriter van Amerikaanse rootsmuziek triggerde het beeld me gelijk en wist ik: dit wordt de titel van een volgend album. Er was weer een levensfase in songs te vertellen. Ik had een winkel vol verhalen op voorraad liggen.

Dit keer wilde ik geen cd in een plastic doosje. Al is dat natuurlijk ook al heel wat, twaalf nieuwe songs. Maar ik wilde een langer dan avondvullend programma maken. Als het ware een roadtrip vol belevenissen of zo'n avond met een lange rijk gevulde tafel vol lekker eten en drinken, aangezeten door goede vrienden, interessante mensen met de mooiste verhalen. En daarom dit boek, door en over 'outlaws and legends' én mijn nieuwe plaat. Een albumboek.

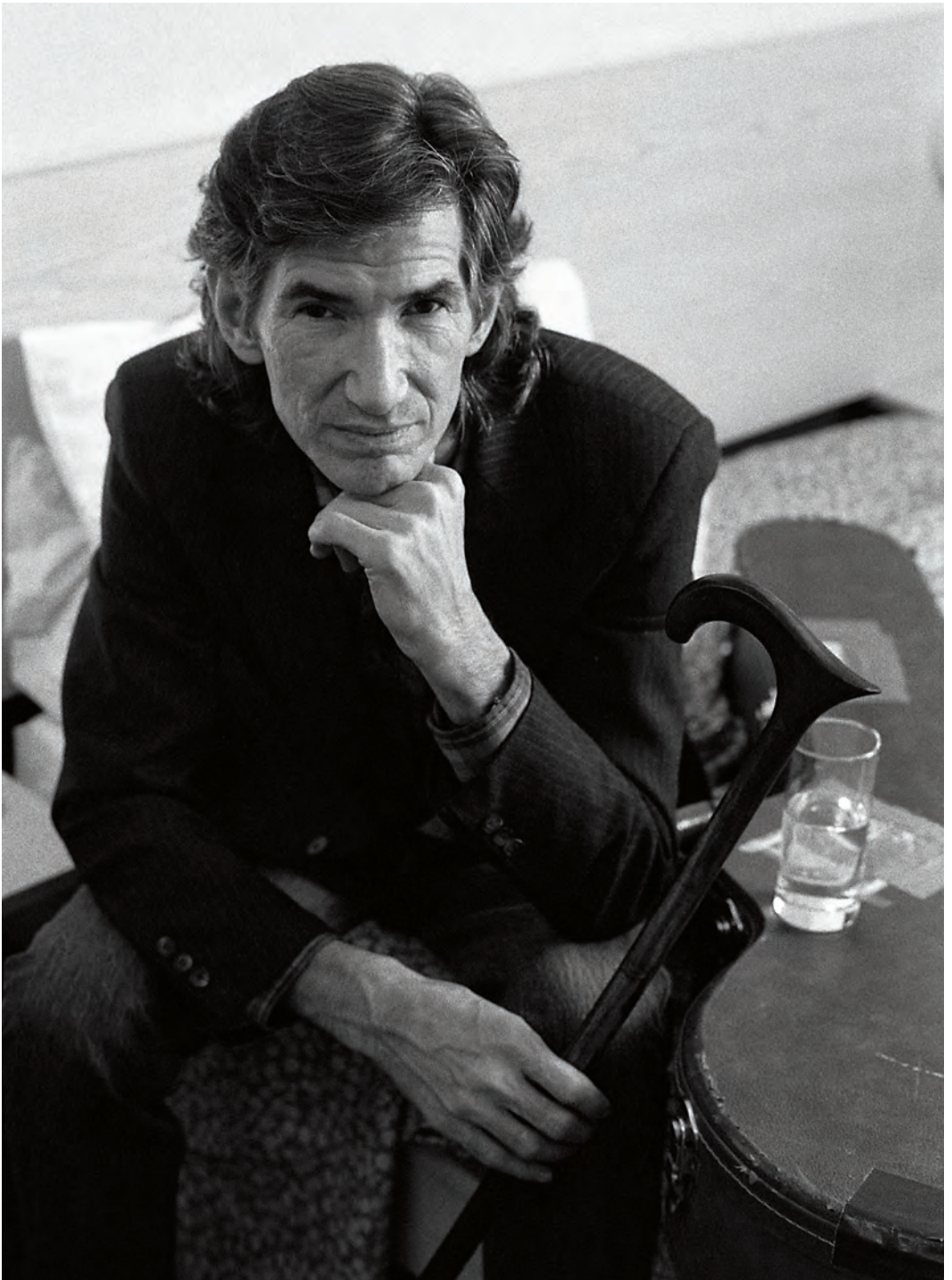
In het boek krijgt u een inkijk in de dingen en de mensen die mij inspireerden. Het land, het zuid-

lijke deel van Amerika, de songs, de songwriters, de poëzie en de romantiek die me al vanaf mijn zestiende bij de lurven grepen. Deze gaven mij toen al de overtuiging dat ik muzikant zou worden en niets anders. Bijvoorbeeld het gevoel dat me overviel toen ik in onze slagerij, een varken uitbenend, Guy Clark op *Studio Brussel* hoorde. *Desperados Waiting For The Train* was groots, het heeft mijn leven veranderd. Er was nog zoveel te ontdekken, en nog altijd.

De verhalen en beelden die u hierna voorgeschoteld krijgt zijn verwoord en verbeeld door fantastische schrijvers en fotografen. Het zijn ook mensen die stuk voor stuk echt van deze stiel houden. Geen poses. The real thing. The real love.

Samen met mijn geliefde Femke Hoogland zijn we begonnen. Zij de vormgeving, ik de muziek, wij de hoofdredactie. Het was een lange en mooie tocht.

Lieve lezer, schuif aan, neem de tijd en laaf u aan dit albumboek. We hebben het met zorg voor u gemaakt. ★

TOWNES VAN ZANDT

De laatste troubadour

Tekst: Bert van de Kamp
Fotografie: Roy Tee

'I come from a long line
High and low and in between'

28 oktober, 1990. Een druilerige avond in Nijmegen. Een lange man in regenjas wachtend op een taxi die maar niet wil komen. Hij heeft lang haar, een bril met een donker montuur en draagt een gitaarkoffer. Ik herken hem onmiddellijk. Hij is mijn geheime held.

'Hey sir, can I offer you a ride?'

Ik open de kofferbak van mijn Volvo en voorzichtig legt hij zijn koffer erin. Dan rijdt ik hem naar zijn hotel. Hij bedankt mij en ik zeg: 'Het is mij een eer. Ik heb u altijd willen ontmoeten, maar begon al te vrezen dat u voorgoed in de bergen van Colorado verdwenen was.'

'Dat was bijna...' glimlacht hij.

Zijn liedjes zijn kostbare kleinoden die ik al heel lang met mij mee heb gedragen. Treurige liedjes vaak, over de hardheid van het bestaan en de onbuigzaamheid van het lot. Hij is voor mij de laatste romantische troubadour, rondtrekkend van de ene plaats naar de andere, met niet meer dan een gitaar en een handvol songs als gezelschap. Ik vertel hem dat ik al twintig jaar zijn platen verzamel en hij vraagt mij hoeveel ik er heb.

'Negen elpees', zeg ik.

'Dan kom je er nog één tekort.'

Die avond zingt hij op mijn verzoek *High, Low And In Between*, een van zijn meer filosofisch getinte songs, die als volgt eindigt:

I don't know why we can't be brothers here

I know we should be

Answers don't seem easy

And I'm wonderin' if they could be...

Hij zingt met gesloten ogen. Diepe concentratie. Tussen de nummers door maakt hij grapjes om het publiek te laten ontspannen. Een van zijn beste liedjes, *Notthin'*, kondigt hij aan met de woorden: 'Wie deze song begrijpt moet morgen nodig professionele hulp inroepen.'

De kwaliteit van zijn werk doet mij duizelen. Hoe kan het dat zijn platen zo moeilijk te vinden zijn? In een wereld waarin talloze talentloze kids mil-

joenen verdienen en zich in limousines laten rondrijden, moet een man als Townes zijn best doen wat optredens in obscure tenten bijeen te sprokkelen. Je zal hem ook nooit op de radio horen.

Bij ons eerste vraaggesprek laat ik hem een cassettebandje horen met Bob Dylan die zijn *Pancho & Lefty* zingt. Townes: 'Tja, het werd tijd dat hij een liedje van mij deed, ik heb er zo vaak een van hem gedaan.'

Hij heeft de beroemde man driemaal ontmoet, vertelt hij, en bij een van die gelegenheden had Bob hem verteld: 'One day I'm going to do your *Pancho & Lefty*...'

Townes: 'Je gelooft het niet zoals die gast zich kan vermommen om naar een optreden van je te kunnen komen!'

Ondanks het feit dat er country-elementen in zijn muziek zitten ziet Townes zichzelf in eerste instantie als een folkzanger, maar wel een met country roots. In de eindeloze parade singer-songwriters in het spoor van Dylan is hij voor mij numero uno.

Van Zandt wordt geboren op 7 maart 1944 in Fort Worth, Texas. 'Ik ben gezegend met een geweldige familie', zegt hij. Zijn vader had een goede baan in de olie-industrie die hem echter dwong veel te verhuizen. 'Van Fort Worth verhuisden wij naar Midland, Texas, helemaal in het westen in de woestijn. Toen was ik negen. We woonden daar anderhalf jaar. Daarna trokken wij naar Billings, Montana, dan naar Boulder, Colorado, en vervolgens naar Barrington, Illinois, 50 mijl ten noordwesten van Chicago. Daar heb ik ongeveer een jaar gezeten. Daarna ging ik naar een school met internaat in Minnesota, 50 mijl ten zuiden van Minneapolis. Na die schooltijd wilde ik gaan studeren aan de Universiteit van Colorado. Mijn familie was inmiddels teruggekeerd naar Houston. Daarna wordt het enigszins vaag. Na zo'n bischoppelijke, militaire privéschool - marcheren in de kapel gaf een vreemd gevoel - is alles mogelijk. Ik heb een paar jaar in Boulder gewoond waar

ik heb leren skiën. Na een vakantiebaantje ben ik gaan studeren met een toelage van mijn vader. Daar sta je dan na twee jaar militaire school en je doet je best je opleiding te verklooien. Ik heb me bij het studentencorps aangesloten zodat ik niet op de campus hoefde te wonen.'

I decided to improve my social status

I joined the fraternity organisation

Tucked in my shirt

Signed on the line

Right away they set about to improve my mind

(Fraternity Blues)

'Halverwege die studie ben ik teruggegaan naar Texas en heb me ingeschreven aan de Universiteit van Houston. Toen ben ik ook begonnen met optreden. Er is een tijd in het leven van een jongeman dat hij zich de vraag stelt wat hij verder met zijn leven wil en ik werd dus folkzanger.

'Mijn daddy heeft mij één keer zien spelen. Hij is net voor mijn eerste album uitkwam overleden. Mijn zwager, zus en broertje, mijn moeder en mijn vader waren allemaal naar de Jester Lounge gekomen. Mijn vader nam mij even apart en zei: "Zoon, je speelt in dit soort tenten?" Er werd stevig whisky gedronken, joints gedraaid en gerookt en bij ons thuis waren ze van de Baptisten! Ik zei: "Het is anders als je jong bent. Deze mensen willen echt luisteren." Ik had toen een nummer, *The Vietnamese Blues*, en dat ging zo: "Please, please, please, let Vietnam be overrun by the Vietnamese..." Halverwege het nummer begint er een kerel aan de bar hard te schreeuwen en vervolgens komt-ie met grote passen op mij af om mij ik weet niet wat aan te doen. Toen hij de microfoon greep hadden mijn vader en mijn zwager hem beet, trokken hem mee en gooiden hem linea recta door de klapdeurtjes naar buiten! Ik zei: "I guess I'll finish that song." Iedereen lachte en die kerel liet zich niet meer zien. Dat was de enige keer dat mijn vader mij heeft zien optreden. Ik had een keer *Blowin' In The Wind* voor hem gespeeld en hij zei: "Tja, dat is een goed liedje, maar waarom schrijf je niet zelf je liedjes?" Klik. Dat is

mij altijd bijgebleven. Hij had toen al geaccepteerd dat ik geen advocaat of zoiets zou worden - ik was toen een paar maal in psychiatrische inrichtingen opgenomen geweest - en dat ik het in het leven misschien toch zou kunnen redden, al was de kans daarop gering. Mijn moeder is zeven en een half jaar geleden overleden. Zij kon mijn liedjes wel waarderen.'

Wat was het precies dat hem deed besluiten zanger te worden, vraag ik.

'Elvis Presley in de Ed Sullivan Show. Ik was toen zó [wijst op heuphoogte] en mijn zus had drie vriendinnetjes meegenomen, omdat wij toen al een tv-toestel hadden. Toen Elvis in beeld kwam begonnen ze te gillen! Ik was het kleine broertje, maar in mijn kinderkoppie ontstond toen al de gedachte dat er iets moest zijn met die gitaar. Twee jaar daarna kreeg ik met Kerstmis mijn eerste gitaar. Ik luisterde altijd naar Hank Williams, Lefty Frisell en Hank Snow. Dat was bij ons thuis de muziek tot... Elvis, Ricky Nelson, Roy Orbison en Chuck Berry.

'In het begin had ik maar drie of vier serieuze liedjes. *Waiting Around To Die* was mijn eerste. Die song en *Talking Thunderbird Blues* zijn de enige die ik nu nog steeds doe. Toen ik mijn eerste album opnam had ik ongeveer 30 songs.'

For The Sake Of The Song, de titelsong van die eerste plaat, is later op andere albums nog enkele malen teruggekomen, omdat zijn producer 'Cowboy' Jack Clement [werkte met Elvis Presley en Johnny Cash] er gek op was. Mickey Newbury was het die hem overtuigde om Texas te verruilen voor Nashville. Townes: 'Ik was nog nooit in Nashville geweest en wist niets van platen opnemen, muziek uitgeven of dat soort zaken.'

Tussen 1968 en 1973 tekende Townes voor het materiaal van zeven albums, waaronder veel klassieke songs. Alles viel ineens op zijn plaats. Hij werkte met een aantal van de beste studiomusici van zijn tijd. Townes: 'Dat was een idee van Jack [Clement].'

TIM KNOL

De Americana voorbij

Tekst: Karin Stroo

Fotografie: Tim Knol // Portret Tim: Jens van der Velde

Tim Knol is een Hollandse muzikant met een Americana-inslag. Dit decennium verschenen er van hem drie albums: *Tim Knol*, *Days* en *Soldier On*. Hij heeft zijn eigen begeleidingsgroep, treedt daarnaast solo in theaters op en speelt sinds kort ook garagerock met The Miseries, waarvan eerder dit jaar een gelijknamig album uitkwam. Vrijwel tegelijkertijd zette hij onder de naam Wiggle een eigen biertje in de markt, nadat hij twee jaar geleden van start ging met een platenlabel, Tender Records, dat louter vinylsingles uitbrengt. Daarnaast is hij ook nog eens een fanatiek fotograaf.

*De dag dat John Hiatt
langskwam in de kliniek*

Tekst: Leon Verdonshot
Fotografie: Jim McGuire 'The Nashville Portraits' // Laurens van Houten

Het gonsde buiten al door de groep:
de group meeting ging vandaag niet door.
Er was bezoek. Een muzikant, een Amerikaan.

Voor de kliniek stonden vooral jongeren. Ze trokken aan hun sigaret en keken naar het uiteinde van de steeg, naar de grote winkelstraat, waar het al druk begon te worden. Het was een koude ochtend. Ze kenden hem niet, de muzikant. Maar volgens de directeur van de kliniek was hij heel beroemd, dus dat zou dan wel.

Was hem dat misschien, de man met die bril die daar stond, in zijn korte leren jas, zijn dunnende haren achterover gekamd, de man met dat scherp getekend, maar vriendelijk gezicht?
Het was hem. John Hiatt.

Vanavond zou hij optreden in Carré. Akoestisch, in zijn eentje. Een paar gitaren, een piano, veel liedjes en bijna net zoveel verhalen. Hij overnachtte in een luxe hotel hier in Amsterdam, vlakbij de ringweg. De directeur van de kliniek was daar achter gekomen. Gisteravond was hij naar het hotel gegaan. En daar zat Hiatt, zoals verwacht aan de bar. Aan de koffie, wel te verstaan. Jaren stond hij al droog, vele jaren. Hij had het gezongen - nee, meer dan dat: hij had het gevierd, vol trots uitge-roepen - in zijn nummer *Stood Up*:

*Now they gave last call for alcohol
And no one has to carry me home
You see I only work here now man
My drinking days are long gone*

De directeur had zichzelf voorgesteld, ze hadden gepraat over muziek en al snel over verslaving. Daarna had de directeur het gevraagd. Het was zo'n vraag die alleen een vraag lijkt omdat er een vraagteken achter staat, want het antwoord lag eigenlijk al vast. Spreken voor een group meeting, daarop zeg je geen nee. Als je AA-buddie belt, druk je hem ook niet weg. Je denkt terug aan de

momenten dat je zelf aan de andere kant van de telefoon zat, op het punt stond terug te vallen, en alleen wilde horen dat je het kon volhouden en dat het goed kwam, omdat... nou gewoon, omdat het zo was.

John Hiatt had gezegd dat hij kon komen. Voor de soundcheck in Carré, dus om 11 uur.
Dat was het nu.

BIJ HET EERSTE
OPTREDEN HAD HIJ ZICH
PAS GEREALISEERD
DAT HIJ NU VOOR HET
EERST IN ZIJN HELE
LEVEN NUCHTER OP HET
PODIUM STOND

De deur van de kliniek ging open, en de groep liep naar boven, naar de woonkeuken. Die zat al vol. Een enkeling rookte nog snel een sigaret op het dakterras, en toen liep ook de laatste naar boven, naar de zolder. Daar stonden stoelen in een kring opgesteld. John

Hiatt kreeg een van de stoelen. De directeur ging naast hem zitten. Hiatt keek naar de mensen die binnendruppelden. Het waren er enkele tientallen, variërend van jonge tieners tot mensen van zijn eigen leeftijd.

De directeur zei dat het vandaag een bijzondere dag was, omdat ze een speciale gast hadden. Hier zat-ie. John Hiatt. Hij zou het komend uur vertellen over zijn leven, en de manier waarop hij zelf was afgekickt. Hiatt luisterde rustig en onbewogen naar de inleiding, alleen bij de woorden 'het komend uur' trok hij zijn wenkbrauwen op, alsof hij zich afvroeg of hij wel voldoende had te vertellen om een uur mee te vullen.

De directeur vroeg of iedereen zich eerst even wilde voorstellen. Het woord ging de kring rond. Iedereen noemde zijn voornaam, gevolgd door 'and I'm addicted'. Hoe verder de kring rond, hoe meer mensen dat inkortten tot 'addicted'. De kring eindigde bij John Hiatt, die zichzelf voorstelde als muzikant. En hij begon te vertellen.

Over zijn jeugd, zijn eigen vader, en al snel over de drank. Nog geen puber was hij, toen hij was begonnen met drinken. Hij vertelde vlot, zoals Amerikanen dat altijd lijken te kunnen; op een informele toon, beeldend, vol zelfspot, met af en toe een bittere grap. Hij vertelde over zijn leven met alcohol, met drugs, en na de zelfmoord van zijn vrouw. Hij vertelde, kortom, wat hij op zijn album *Bring The Family* had bezongen.

Hij vertelde dat hij was gestopt met gebruiken, en meteen daarna op tournee door Europa ging. Daar was hij inmiddels min of meer doorgebroken, en de zalen zaten vol. Bij het eerste optreden had hij zich pas gerealiseerd dat hij nu voor het eerst in zijn hele leven nuchter op het podium stond. Doodsbang was hij geweest.

Hij zag het publiek, en was ervan overtuigd dat ze door hem heen keken. Dat ze hem door hadden,

dat ze hoorden dat hij geen enkel talent had, en dat ze hem erom haatten. In de kleedkamer had hij op zijn knieën gehuild.

Hij was bijna een uur aan het woord nu, en het was bijna een uur zo stil geweest op deze zolderkamer dat je kon horen wanneer iemand slikte. Er werd veelvuldig geslikt.

Iemand stak zijn hand op. Hij wilde meer weten over de manier waarop Hiatt het had volgehouden, dat niet gebruiken.

Hiatt vertelde over een dronken en gedrogeerde autorit, waarin hij instortte en snikkend achter zijn stuur zat. En daar, in zijn auto, realiseerde hij zich dat hij niet dood wilde. Maar hij kon ook niet stoppen met gebruiken.

Het waren zijn twee grote waarheden: niet dood

JOHNNY

LAURA

BOB &

DAVID

Tekst: Freek de Jonge
Fotografie: Willem de Kam

JOHNNY CASH

In de verte ligt het Muiderslot.

*Gezwinde Grijsaard
die op wakk're wieken staag
de dunne lucht doorsnijdt*

dichte P.C. Hooft die het kasteel ooit bewoonde.
Ik loop langs de dijk waarachter het IJsselmeer ligt. De Zuiderzeeballade is misschien wel onze
beste countrysong.

*Opa kijk ik vond op zolder
Een foto van een oude schuit*

Voor mij loopt een man in het zwart. Op cowboylaarzen. Op zijn rug bungelt een gitaar. Een Martin.
Ik versnel mijn pas om te kunnen zien wie het is. Ik heb wel zo'n donkerbruin vermoeden.
Wat heeft die hier te zoeken? Hij is bovendien al geruime tijd dood.
De geest die wel eens rondwaart in deze contreien is die van Floris V, hier in 1296 door de
edelen vermoord.
Der keerlen god was zijn bijnaam. Waarmee bedoeld werd: de God van het gewone volk.

*I shot a man in Reno
Just to see him die*

Dat kan of een man zingen die zich God waant
of God zijn die zich via een volkszanger openbaart aan gevangen in San Quintin om ze een hart onder
de riem te steken.

Of verwar ik God nu met de duivel.

Hij loopt voor me.

Het wonderlijke is dat als ik mijn pas versnel hij ook sneller gaat lopen. Dus vertraag ik mijn pas.

Hij loopt niet uit. Ik knipper met mijn ogen en hij is weg. Verduiveld.

Ik loop verder en denk na over een paar regels

die Johnny Cash stamelde toen hij vlak voor zijn dood nog even op aarde terugkeerde.

Today I hurt myself

To see if I still feel

Bang afgestompt te zijn door de tijd, de drugs en de roem doet hij fier zijn biecht.

Geef me allebei je handen

Kijk me onafgebroken aan

Een uur een dag een week

Haal me uit mijn waan

Laat me niet meer los

Laat me nooit meer gaan

Ik vraag ik bid ik smeeek

Kraak me tot ik breek

ROAD TRIP

'Take it slow'

Songtekst: JW Roy

DRY GOODS & GROCERIES

Fotografie: Femke Hoogland

It seems they're out of gas in this one horse town
Better take it slow and then we slow it down
Out in the sticks on an old dirt road
We better take it slow

OMDAT HIJ MOET

Monumenten voor de weemoed

Tekst: Leon Verdonschot
Fotografie: Femke Hoogland // Roy Tee

Leon Verdonschot over zijn verhouding met muzikanten.
En Ryan Adams in het bijzonder.

Het was 28 juni 2011, een dag van zware regen na tropische dagen. Ryan Adams speelde in het Concertgebouw in Amsterdam. De kaarten waren binnen een paar minuten allemaal verkocht. In de jaren zestig en zeventig een locatie waar onder meer Pink Floyd, The Who en Led Zeppelin hadden opgetreden, maar inmiddels verre van een pópzaal.

Er bestaan muziekzalen die zo sfeerloos zijn dat artiest en publiek er ter plekke een concertzaal van moeten maken. Zo sfeerloos, of zo nieuw. Pearl Jam was de eerste buitenlandse band die in het Amsterdamse Ziggo Dome speelde, twee zomeravonden in 2012. De tweede avond vertelde zanger Eddie Vedder het publiek dat er 's avonds na de eerste show een plas kots op de vloer was aangetroffen. 'Nu is het officieel een rock 'n roll-zaal.' Met het Concertgebouw is het tegenovergestelde aan de hand. De zaal moet voor een popconcert niet opgetild worden, maar juist ontheiligd. Niet door er op het tapijt te braken, dat zou wat al te gortig zijn. Wel door de plechtstatigheid van de zaal kapot te joelen, de sereniteit weg te klappen.

Het Ryan Adams-publiek betrad het gebouw zichtbaar onwennig. Jeans en zwarte bandshirts in een omgeving die een verplichte dresscode uitstraalt. Ik was benieuwd of het Ryan Adams zou lukken hier een concert van te maken, in plaats van een uitvoering. En zo ja, hoe snel.

Hij kwam op in een blauwe spijkerbroek en een rood hemd, zijn rafelige tattoos zichtbaar onder de slordig opgestroopte mouwen. Zijn akoestische gitaar was rood-wit-blauw. Het openingsaplous was hard en warm, maar wel nog beleefd. Het viel ook stil voor hij zijn eerste nummer had gezet.

Ryan Adams boog naar voren, en fluisterde in de microfoon, terwijl hij onder zijn verwilderde haren de duisternis in staarde: 'Why are you staring at me?' De harde lach sloeg onmiddellijk de formaliteit aan scherven. Hij keek naar zijn gitaar en verontschuldigde zich voor de klank ervan. 'Ik werd van-

ochtend wakker, en toen bleek mijn gitaar de hele nacht zonder mij in het café te hebben gezeten.'

Hij zette het eerste nummer in. '*I went down to Houston / And I stopped in San Antone / I passed up the station for the bus / I was trying to find me something / But I wasn't sure just what / Man, I ended up with pockets full of dust.*'

Het was *Oh My Sweet Caroline*, van zijn debuutalbum *Heartbreaker*. Een midden twintiger was hij toen pas, maar met het geluid van een oude ziel en het hoorbare talent van een wonderkind.

De merchandisetafel in de hal lag vol met een enorme hoeveelheid cd's: zijn productiviteit was sinds dat debuut ongekend gebleken. Hij kreeg wel eens het verwijt dat hij té productief zou zijn. Een merkwaardig verwijt, gezien de onvoorstelbare hoeveelheid prachtige liedjes die op al die albums stonden.

Een vriend van me vroeg jaren geleden aan Adams in een interview hoe hij dat toch deed, nummers schrijven met die frequentie, van dat vrijwel constante niveau, en met dat schijnbare gemak. Grappig dat hij dat vroeg, zei Adams; hij was hier in de kleedkamer net nog bezig geweest met een nummer, voor de journalist kwam. Het was bijna af. Of hij het misschien even wilde horen? Adams speelde het nummer, of in ieder geval wat daarvan gereed was. Misschien ging hij er dadelijk nog even aan verder werken, zei hij.

Die avond speelde Adams in Paradiso. Tot verbijstering van mijn vriend kondigde hij een nieuw nummer aan, en speelde het nummer van die middag nu met zijn band, die ter plekke instructies van Adams kreeg.

Het werd een historische avond, ook omdat Adams toegift op toegift bleef stapelen. Buiten Paradiso stond inmiddels een enorme rij danspubliek, voor het late-avondprogramma. Maar binnen stond Ryan Adams, en hij was nog lang niet van plan op te houden.

Op die merchandisetafel lag, naast de cd's, ook een

cassettebandje. Er stond alleen op: *'The Shit / ... Hits the Fan'*. Het bandje bleek vol te staan met keiharde, extreem gruisige, in hardcore gedrenkte punkrock, met een krijsende zanger: Ryan Adams. Opgenomen in een periode dat hij onder de naam DJ Reggie ook nog een hiphop-album maakte. Onstuitbaar, om niet te zeggen manisch in zijn scheppingsdrang. Alsof zijn hoofd zou overstromen wanneer hij al die nummers geen ruimte zou geven. Hij is bij uitstek de artiest op wie de klassieke platenindustrie niet is ingericht, met haar traditie van een release per twee à drie jaar, daaromheen interviews, twee singles, een grote tour, en vervolgens weer twee of drie jaar rust.

Die liefde voor totaal andere genres is bij Adams verre van een pose en al helemaal geen camp: hij is de verpersoonlijking van de muzikale veelvraat, de oprechte liefhebber die geen uitsluitingsmechanismen kent in zijn voorkeuren. In een amusant interview in de *New York Times* vertelde hij vorig jaar dat hij op de middelbare school werd bekritiseerd door een klasgenoot die hem voorhield dat het onmogelijk was om op de ene kant van je schoen de bandnaam van Iron Maiden en op de andere die van Social Distortion te schrijven, zoals Adams had gedaan. De ene band maakte immers hardrock voor de massa, de andere punkrock voor de underground. Je kon niet van beide houden. 'Ik vertelde hem: mijn pen bleef het gewoon doen toen ik beide namen erop zette, en de cassettes van beide bands zitten op dit moment in mijn rugzak, dus waarschijnlijk kan het prima.'

Ik interviewde hem een paar jaar geleden. Hij droeg toen een shirt van een black metalband, zo een wiens naam klinkt alsof je je keel schraapt. Over de kloof tussen de bands waar hij naar luistert en de muziek die hij maakt, zei hij: 'Als ik het soort muziek wil horen dat ik zelf maak, schrijf ik zelf wel een liedje.'

ALS IK HET SOORT MUZIEK WIL HOREN DAT IK ZELF MAAK, SCHRIJF IK ZELF WEL EEN LIEDJE

Twintig van die liedjes speelde hij in het Concertgebouw. De meeste op gitaar, een paar op piano. Zoals *Stop*, werkelijk een keelknijper van een nummer. *'Slow down / You don't have to talk / Lie down / Breathe / Stop / Slow down / It's not your fault / Look around / There's so many of us / So many of us / You are not alone / Ever / Ever / Ever.'*

Die laatste woorden, het herhaalde 'ever', zong hij zo hoog dat ik onwillekeurig even verkrampde. Alsof ik me zorgen maakte of hij dat wel haalde. Alsof dat überhaupt mijn zorg is. Maar precies dat gebeurde: alles wat hij daar deed, op dat enorme podium, voelde als mijn zorg, mijn vreugde, mijn verdriet. Hij

kroop dieper dan slechts onder mijn huid; Ryan nam voor twee uur mijn volledige gevoelsleven over. Met die prachtige zinnen van 'm. *'There is a darkness and there is a light / And there is a choice.'* Verhalen over hem hadden vaak in het teken gestaan van zijn tumultueuze privéleven, zijn worsteling met verslaving, het afkicken, de verloren liefdes. Waardoor het idee ontstond dat Adams' ontzaglijke talent werd gevoed door leed, en vervolgens verdriet en een scheut medelijden met zichzelf: *'True love ain't that hard to find / Not that either one of us will ever know'*. Ryan Adams belichaamde het cliché van lijdende artiest - van wie we het stiekem maar goed vinden ook dat hij lijdt, want het levert zoveel moois op. Maar de Ryan van de laatste jaren was juist Ryan de lankmoedige, die net zo mooi zong over simpelweg de weldaad van aardigheid: *'Kindness don't ask for much / But an open mind'*. Het was zelfs alsof hij zichzelf streng toesprak, toen hij schreef: *'Nobody has to cry / To make it seem real'*.

Het waren niet alleen die zinnen. Het was dat talent. En dat speelplezier. Urgentie, noodzaak, dat soort altijd wat gewichtige termen: jazeker, ze slaan allemaal op Ryan Adams, zonder reserve, hij staat

HANK

Hellbilly

Tekst: Peter Kwint
Fotografie: Jonas Bräthen

'I'm here to put the 'dick' in Dixie
and the 'cunt' back in country'

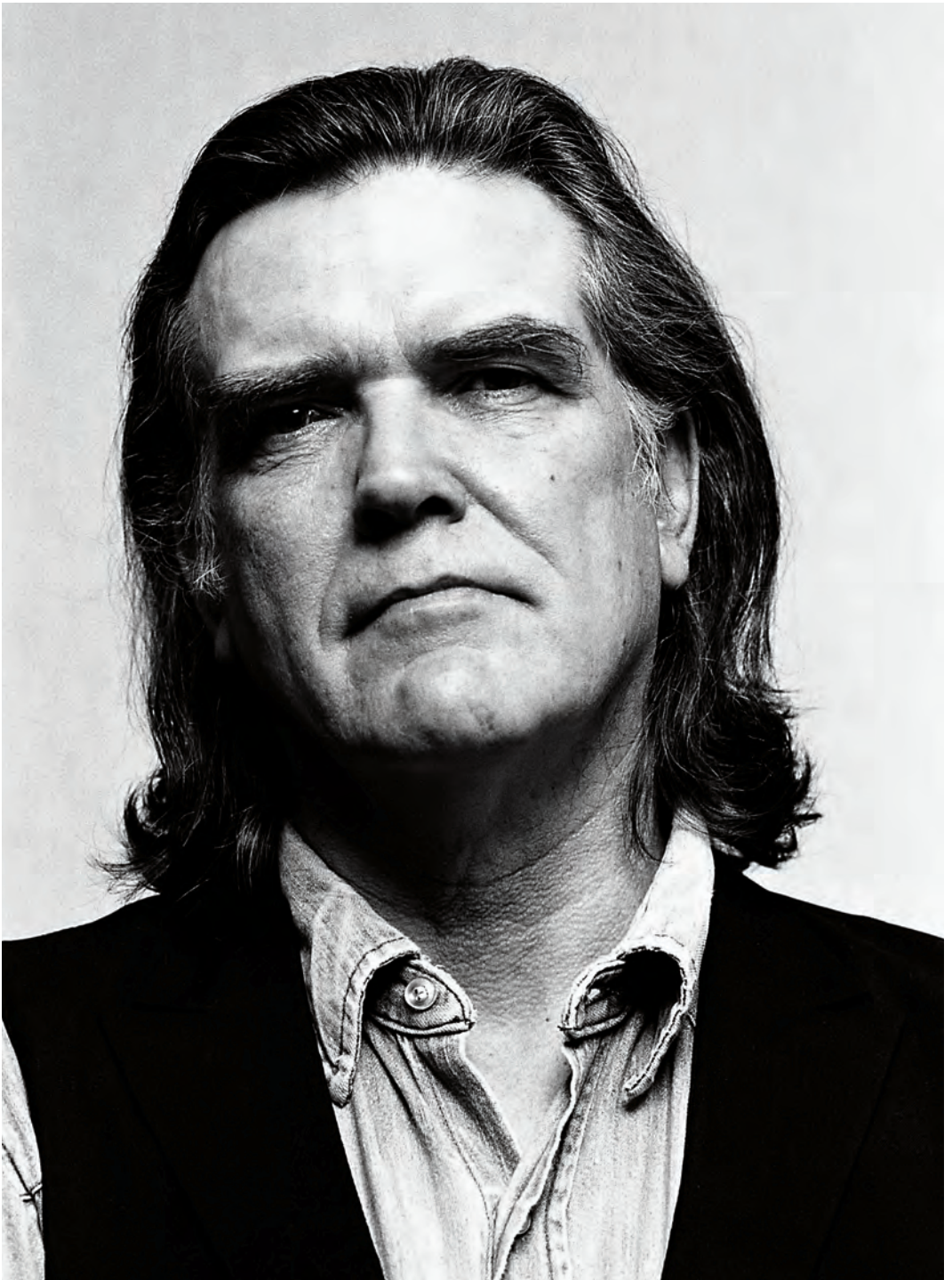

DOLLY PARTON

Dolly de wasmachine

Tekst: John Schoorl
Fotografie: Archief

Er zit niks anders op, dan je voor te stellen hoe het is om Carl Dean te zijn, al vijftig jaar de echtgenoot van Dolly Parton. Want behalve haar stem heeft Dolly Parton dus haar Carl - Carl Dean. Die stem en Carl hebben veel met elkaar gemeen, en gaan al jaren mee, als onzichtbare onverwoestbare domeinen van de koningin van de country.

GUY CLARK

*Van oude mensen en
dingen die voorbijgaan*

Tekst: Geert Henderickx
Fotografie: Roy Tee // Jim McGuire 'The Nashville Portraits'

'So we just closed our eyes and dreamed us up a kitchen
And sang another verse to that old song'

E en gouden tijd Maart 2015

Wanneer kwam Guy Clark eigenlijk in mijn leven? *Old No. 1* dateert op de kop af van veertig jaar terug, maar was het ook daadwerkelijk in dat jaar? Vaaglijk herinner ik me de recensie van Harry van Nieuwenhoven, chef platen bij *Muziekkraant Oor*, inmiddels alweer dik tien jaar dood. Hij schreef van een 'sleeper', zo'n album dat bij verschijnen slechts bij een enkeling beklijft, om mettertijd via de tamtam onder ons soort mensen te gaan gelden als een miskend meesterwerk. Anderhalve gebonden jaargang moet ik doorbladeren tot ik eindelijk stuit op die bespreking, bijna driekwart jaar na verschijning, zo ontdek ik pas na het nodige googlen. 'Een prima gedoseerde country-elpee' met 'oases van reflectieve melancholie', lees ik. 'Al geruime tijd heb ik 'm in huis en ik beluister 'm op de jammer genoeg te spaarzame momenten dat ik voor mijn eigen plezier platen draai', dit 'met gepaste vrolijkheid', zij het even vaak 'getroffen door ontroering'. Heb ik destijds na lezing *Old No. 1*, thans stevast bestempeld als Americana-klassieker, toen subiet aangeschaft? Vermoedelijk wel, als ik dat tenminste al niet had gedaan, want Harry zal me er vanuit het Haagse gedurende jullie tweewekelijkse telefonade over wat te bespreken voor het komende nummer vast eerder warm voor hebben gemaakt.

Old No. 1 nu telt tien vervolmaakte liedjes met een speelduur van welgeteld zevenendertig minuten minus zes seconden, gespeeld op akoestische en elektrische gitaren, pedal steel en dobro, mondharmonica en viool, piano en drums. De lichtelijk hoekige muziek klinkt ergens tussen country en folk in, met als dat gewisse Etwas de sonore

praatzang. En de teksten? 'Guy schrijft over oude mannen en oude treinen en oude herinneringen als films in zwart-wit, geëtt, nee, gekerfd als kraaienvoetjes in de hoeken van zijn verleden.' Aldus de hoestekst, geschreven 'while emotionally deranged' door Jerry Jeff Walker, de man van de moderne immergroen *Mr. Bojangles*, maar zich daarom nog niet te goed voelend om liefst vier liedjes van het latere *Old No. 1* als eerste op de

plaat te zetten. Waaronder dat ene dat zijn maker de maker voor hem en diens Susanna had gezongen tijdens hun wittebroodsweken op Barbados: *'The lady beside me is the one I have chosen to walk through my life like a coat from the cold.'*

SPELEN EN ZINGEN EN DRINKEN EN ROKEN TOT HET OCHTENDGLOREN. 'EEN GOUDEN TIJD', ALDUS GUY

De twee raakten bevriend in het Houston van de vroege jaren zestig, waar ze samen met Townes Van Zandt de harde kern vormden van een zwaar drinkende coterie van aankomende troubadours, die in de plaatselijke Folkore Society de kunst afkeken van de gearriveerde countrybluesmannen Lightnin' Hopkins en Mance Lipscomb. De een na de ander zou als gypsy songman stad en land gaan doorkruisen, behalve Guy, door Jerry Jeff bedacht met het alias Sleepy John, omdat het hem maar niet wilde lukken genoeg liedjes bij elkaar te schrijven. Tot tweemaal toe zochten hij en zijn Susanna hun heil in Californië, eerst in San Francisco, daarna in Los Angeles. Begin jaren zeventig laadden ze hun hele hebben en houden in het aftandse Volkswagenbusje om af te rijden naar Nashville, waar hij aan de kost hoopte te komen als liedjesschrijver voor country-artiesten. Korte tijd later besloten ze te trouwen, met als ceremoniemeester Townes, die vervolgens voor acht maanden bij het stel zou intrekken. Binnen de kortste keren was huize Clark een zoete inval voor troubadours, reeds bekend of nog onbekend, onder wie de stoere snotneus Steve Earle. Spelen

en zingen en drinken en roken tot het ochtendgloren. 'Een gouden tijd', aldus Guy. 'Zoiets als Parijs in de jaren twintig.'

De wonderjaren

Februari 2008

'Op mijn allereerste avond in Nashville liep ik gelijk Guy Clark tegen het lijf. Om precies te zijn: ik stond in de Bishop's Pub een potje te biljarten toen hij op mij afstapte om iets aardigs te zeggen over mijn cowboyhoed', herinnert Steve Earle zich. De zelfbenoemde hardcore troubadour werkt niet alleen alsof de duivel hem op de hielen zit, daarbij spreekt hij sneller dan God kan luisteren. Drie kwartier blijkt voor hem al voldoende om zijn leven en werk behoorlijk grondig door te nemen, ondertussen rusteloos heen en weer schuivend, over zijn knieën strijkend dan wel in zijn lange grijze baard krabbend.

'Op mijn veertiende liep ik voor het eerst weg van thuis, dat wil zeggen: ik kon het op school niet langer uithouden', zo begint het verhaal over zijn wonderjaren in San Antonio. 'Ik vond uiteindelijk onderdak boven een koffiehuis, dat bevolkt werd door studenten, die avond aan avond fanatiek zaten te discussiëren over politiek. In die korte periode ben ik gevormd tot een actieve socialist, nadat mijn politieke bewustzijn al eerder was gewekt door mensen als Tim Buckley, Phil Ochs en Bob Dylan. Ik vlooiden hun vroegste platen na op liedjes die voor mij geschikt waren om te spelen, en man, dat bleek heel andere koek dan die good old-fashioned pinky folk singers die ik van huis uit kende.'

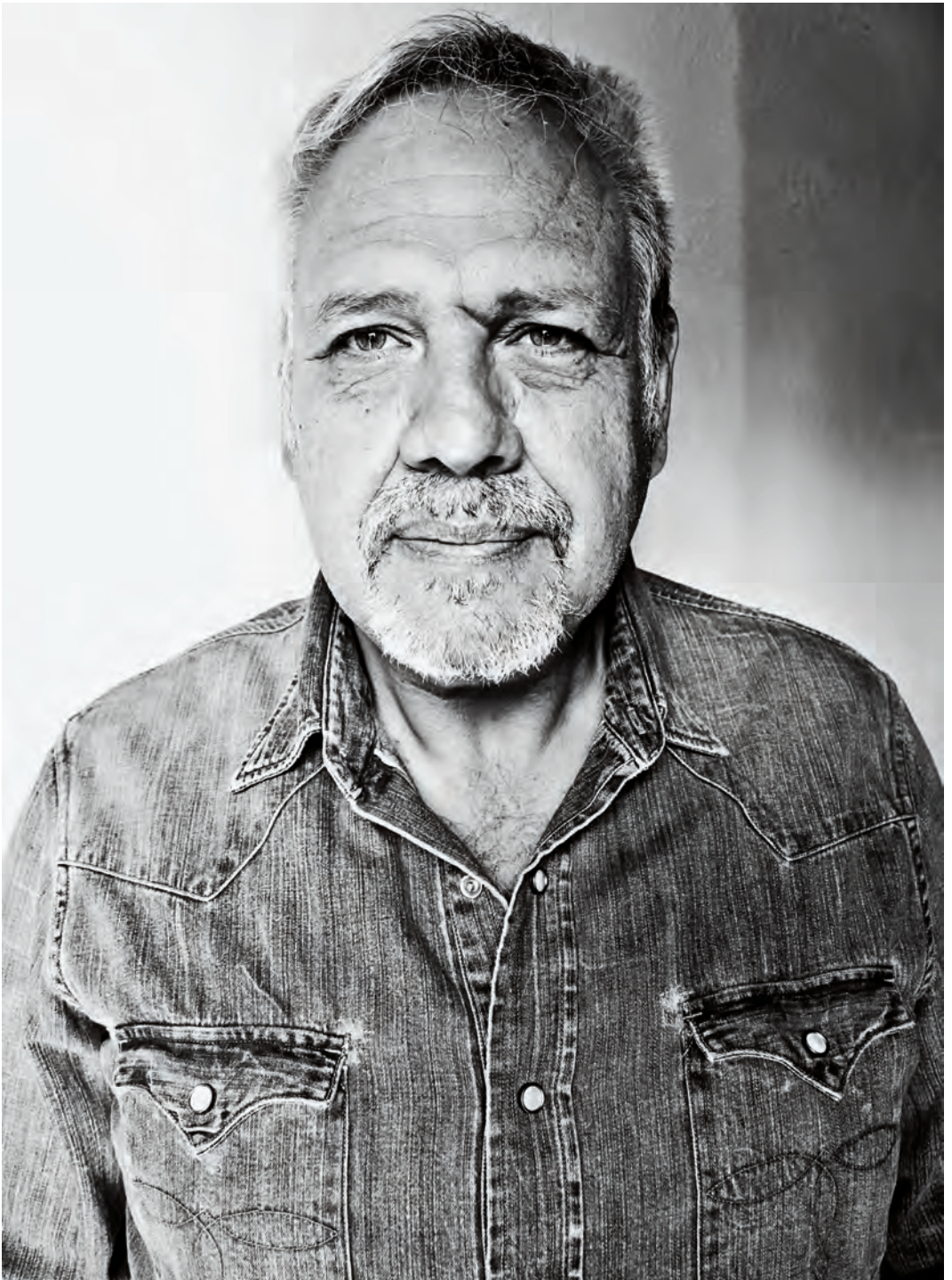
Tussen zijn zestiende en negentiende woonde hij in Houston, overdag werkend in een pizzeria of een autowasserette, 's avonds voor de foaienpot optredend in een of ander koffiehuis of de stad in om rond te hangen waar de Texaanse troubadours zich ophielden. Op een verjaardagsfeestje van Jerry Jeff Walker, waar hij naar binnen had weten te glippen, drong hij zich met succes op aan Townes

Van Zandt, zijn grote held. Halverwege de jaren zeventig trok hij op goed geluk naar Nashville om daar in de Bishop's Pub binnen de kortste keren bevriend te raken met Guy en Susanna Clark. 'Zij hebben zich toen min of meer over mij ontfermd. Vandaar dat ik op *Desperados Waiting For The Train* meezing, samen met Emmylou Harris, die er in de studio nog op stond haar cheeseburger met mij te delen. En toen hij met *Old No. 1* ging touren, mocht ik mee als bassist. Vooral dankzij Guy heb ik de kneepjes van het vak geleerd. Hij is een echte ambachtsman. Hem kun je vragen hoe je bepaalde dingen moet aanpakken en dat weet hij je dan haarfijn uit te leggen. Van Townes heb ik eigenlijk nooit iets echt concreets opgestoken, tenminste niet rechtstreeks, want muzikaal heb ik het nodige van hem overgenomen. Als tekstdichter lijk ik meer op Guy, die minder een poëet is dan een verslaggever, een schrijver van levensechte verhalen.'

Uit het leven gegrepen

Juni 2015

Zijn liedjes spreken voor zich. Letterlijk en figuurlijk laten ze zich makkelijk verstaan. Hijzelf doet er ook niet moeilijk over: veelal afgeronde verhaaltjes zijn het, vaker over vroeger dan vandaag, soms een beetje impressionistisch van aard, af en toe licht filosofisch van strekking, maar stuk voor stuk even persoonlijk als waarachtig - als hij het al niet daadwerkelijk heeft meegemaakt dan toch in ieder geval overdrachtelijk. Kortom, scènes uit het leven van Guy Charles Clark, geboren op 6 november 1941 te Monahans, een stadje van niks tussen Pecos en Odessa, midden in het onmetelijk vlakke westen van Texas. Zoon van een advocaat en een kunstzinnige moeder, die na het avondeten plachten voor te dragen uit poëziebundels van Robert W. Service en Stephen Vincent Benét, om er eens twee te noemen. En anders mochten zijn ouders wel graag dansen op bigbandmuziek uit de radio, de soundtrack van hun jeugd. Op zijn zestiende verhuisde het gezin

BUILT TO LAST

Gitaren

Tekst & fotografie:

COK VAN VUUREN

~ Gitarist en fotograaf ~

HOVER MODEL 29 - BEGIN JAREN 60

Een zeer zeldzame gitaar, gemaakt in West-Duitsland. Opmerkelijk is vooral de vormgeving. Normaal gesproken zijn Duitse gitaren uit die tijd vrij conventioneel/traditioneel ontworpen, deze vorm is opmerkelijk; ik ken geen andere gitaar met deze bodyvorm. De geschiedenis van deze specifieke gitaar gaat terug tot de formatie The Vulcano's, een Nederbeat band uit de vroege jaren 60. Ik kwam de gitaar toevallig op het spoor en viel voor de looks. Eenmaal speelklaar gemaakt, bleek de sound niet opmerkelijk; het zal me niets verbazen als hij uiteindelijk terecht komt bij een andere verzamelaar.

VIVI-TONE ACOUSTIC - 1936

Aan het begin van de 20ste eeuw werkte Lloyd Loar bij Gibson. Daar ontwikkelde en bouwde

hij diverse baanbrekende instrumenten als de L5 gitaar en de F5 mandoline, door veel mandolinespelers gezien als de Heilige Graal. In 1925 ging hij weg bij Gibson en begon hij zijn eigen bedrijf Vivi-Tone. Hij ontwikkelde diverse elektrische systemen voor piano, viool en gitaar. Allemaal volledig in de geest van die tijd: de zoektocht naar versterking. Ook op akoestisch gebied experimenteerde Loar. Dat zie je bij deze gitaar. Geen klankgat of F-gaten in het bovenblad, maar in plaats daarvan in het achterblad; een succes is het overigens nooit geworden.

Toen ik de gitaar kocht, was hij zeer verwaarloosd. Gitaarbouwer Willem Simon heeft hem weer terug in bespeelbare staat gebracht. Het geluid is typisch arch-top: hard en droog. Ik gebruik hem in situaties waarin ik een akoestisch old timey jazzy geluid zoek.

FENDER TELECASTER - 1956

Eén van de meest iconische elektrische gitaren aller tijden. Geïntroduceerd in 1950, revolutionair en simpel qua ontwerp en meteen zeer populair, vooral bij countrygitaristen. Later in eigenlijk alle muziekstromen, van Keith Richards tot Bill Frisell. De geschiedenis van deze specifieke gitaar is bekend vanaf eind jaren 60, toen verkeerde hij in de kringen van Captain Beefheart. Later is hij door de toenmalige eigenaar meegenomen naar Europa en tenslotte in Amsterdam beland. Goede vriend Søren Venema van Palm Guitars bemiddelde in de verkoop. De gitaar is altijd zeer intensief gebruikt, wat zijn schoonheid alleen maar vergroot. Als ik maar één gitaar kon hebben... deze Telecaster!

SILVERTONE 1449 (AMP IN CASE) - BEGIN JAREN 60

Goedkope gitaren die je per post kocht in de Verenigde Staten. Voor veel beginnende gitaristen in het USA van de '60s was dit hun eerste gitaar. Gebouwd door de firma Danelectro in Neptune, New Jersey en gemaakt met goedkope materialen. En wat blijkt: zeer goed klinkend en spelend, mede dankzij de zogenaamde lipstick pickups. Danelectro/Silvertone gitaren zijn vooral ook erg goede slide gitaren, bespeeld door grote namen als Ry Cooder, David Lindley, Beck, Mark Knopfler en Eric Clapton. Tot op vandaag zijn ze zeer populair en daardoor zeer gezocht, vandaar dat ze opnieuw gemaakt worden in het Verre Oosten, al zijn deze niet te vergelijken met de originele modellen. Dit specifieke model kwam geleverd in een koffer met daarin een ingebouwde (goed klinkende!) gitaarversterker. Ik heb deze gitaar altijd bij me in de studio, hij levert altijd inspiratie op.

JW ROY

Dry Goods & Groceries

Tekst: Bert Wagendorp
Fotografie: Femke Hoogland

Het is 1994 en Jan Willem Roy is 16. Nou ja, hij is eigenlijk 26, maar hij voelt zich 16. Hij is een onderontwikkelde boerenlul uit Knegsel - dat vindt hij tenminste zelf, nu, dat hij een onderontwikkelde boerenlul uit Knegsel was. Hij werkt in de slagerswinkel van zijn vader en als Jos op donderdag de winkel binnenkomt weet hij: twee ons boterhamworst en twee ons ham. Jos wil op donderdag altijd twee ons boterhamworst en twee ons ham.

Hij moet weg.

DRY GOODS & GROCERIES

CREDITS

Credits Dry Goods & Groceries // Oktober 2015

Produced, recorded and mixed at Uncle Gabe's Soundstudio Eindhoven by Gabriël Peeters
Mastered by Darius van Helfteren (Amsterdam Mastering)

All songs written by JW Roy
(Publishing: copyright control)

Except:

- **Lungs:** Townes Van Zandt (Silver Dollar Music Inc/ASCAP)
- **Drive** (music JW Roy, words Leon Verdonschot/JW Roy)
- **Angel Bird** (music JW Roy, words David Rodriguez)
- **Life's A Fee** (music JW Roy, words Peter Winnen)

Record label: **V2 Records** // www.v2benelux.com

Book publisher: **Lecturis** // www.lecturis.nl

Bookings and info: **Monkeyman • Kees Spruit** // www.monkeyman.nl

SONGS

1. BUILDING A DREAM	8. DRIVE
2 . OVER & OVER	9. THESE LOVING ARMS
3 . GIRL FROM THE NORTH SEA	10. ANGEL BIRD
4 . DEAR JOHN	11. LUNGS
5 . TAKE IT SLOW	12. LIFE'S A FEE
6. OUR HOUSE IN THE SUN	13. THE ONE
7. CRAZY LOVE	

BONUS TRACKS

(recorded live in front of a studio audience)

Desperados Waiting For The Train

Written by Guy Clark
(Sunbury Music Inc)

Gentle River

Written by Todd Rakestraw
(Concord Music Group Inc)

Let The Train Blow The Whistle

Written by Johnny Cash
(Song of Cash Inc. ASCAP)

Feel Like Going Home

Written by Charlie Rich
(Charsy Music Inc)

